Οι «πόλεμοι των χωρικών» στη Μεσαιωνική Ιαπωνία

Που έληξαν με τη συντριβή των επαναστατών στη μάχη της Αζουκιζάκα, 15 Γενάρη 1564

του Χάρη Παπαδόπουλου

Στη μεσαιωνική Ιαπωνία δεν υπήρχαν μόνο αυταρχικοί άρχοντες και υποταγμένοι χωρικοί ή Σαμουράι που μονομαχούσαν αδιάκοπα και/ή κατέληγαν σε τελετουργική αυτοκτονία.

Οι γιαπωνέζικοι πόλεμοι των χωρικών ενάντια στους πλούσιους δεν έχουν να ζηλέψουν τίποτε από τις αντίστοιχες ευρωπαϊκές «Ζακερί» και τις εξεγέρσεις των Θαβωριτών και του Τόμας Μύντσερ τον 15ο και 16ο αιώνα στη Βοημία και τη Γερμανία αντίστοιχα.

Οι αναρχοκομμουνιστές αγρότες επαναστάτες στην Ιαπωνία έμειναν γνωστοί ως «Ίκκο Ίκκι». Το όνομά τους σημαίνει: «αφοσιωμένοι στην ομάδα». Υπήρξαν ο τρόμος των αρχόντων και των Σαμουράι για περισσότερο από δύο αιώνες και έσβησαν μετά την ήττα τους από τον αυτοκρατορικό στρατό υπό τον πολέμαρχο Ιγεγιάσου στην τρομερή μάχη της Αζουκιζάκα το 1564.

Στις γιαπωνέζικες γραπτές πηγές υπάρχουν ελάχιστες πραγματικές πληροφορίες για τους Ίκκο Ίκκι, ενώ αφθονούν οι κατάρες και οι δαιμονολογίες, που συνόδευαν πάντα τη φήμη τους. Φαίνεται πως ήταν κοινότητες χωρικών που ζούσαν κοινοβιακά και δέχονταν κάθε κατατρεγμένο και κάθε αποστάτη στρατιώτη ή Σαμουράι στις γραμμές τους.

Ο συνδετικός τους κρίκος και η ραχοκοκαλιά τους ήταν μια βουδιστική σέχτα, η Σίνζου, που καταγόταν από τις παραδόσεις της «Σούτρας του Λωτού». Πρόκειται για ένα βουδιστικό κείμενο

του 3ου αιώνα που διακηρύσσει πως κάθε άνθρωπος, ανεξάρτητα από την καταγωγή ή το φύλο του, μπορεί να φτάσει στη φώτιση. Αρκεί να δείχνει συμπόνοια στους πιο αδύναμους και να είναι σκληρός με τον εαυτό του και επιεικής με τους άλλους.

Χάρη στους Πορτογάλους μοναχούς που επισκέφτηκαν τους Ίκκο Ίκκι, καταγράφηκαν στην Ιστορία στοιχεία για τη δράση τους με λιγότερη εμπάθεια. Έτσι, σύμφωνα με τη γραπτή μαρτυρία των Πορτογάλων, υπήρχε κοινοκτημοσύνη και ισότητα αντρών και γυναικών ανάμεσα στους Ίκκο Ίκκι και όλα τα παιδιά από μια ηλικία και πέρα θεωρούνταν πως ανήκαν στην κοινότητα και όχι στους βιολογικούς τους γονείς.

Οι «ΙΚΚΟ ΙΚΚΙ»: ο επαναστατικός στρατός που ταπείνωσε ξανά και ξανά τους σαμουράι και τους

πολέμαρχους τους

Γράφει ο Κρις Χάρμαν στο βιβλίο του «Λαϊκή Ιστορία του Κόσμου»: «*Τα προηγούμενα χίλια χρόνια ο πολύ παλιότερος πολιτισμός της Κίνας είχε επηρεάσει τις εξελίξεις στην Ιαπωνία: την τεχνολογία, τη γραφή, τη γραμματεία και μία από τις κύριες θρησκείες της. Όμως η Ιαπωνία διέφερε από την Κίνα κατά μία σημαντική άποψη. Δεν είχε ούτε τα μεγάλα κανάλια και τα αρδευτικά έργα της Κίνας ούτε ισχυρό συγκεντρωτικό κράτος. Μέχρι το 1600 περίπου η Ιαπωνία είχε ένα οικονομικό και πολιτικό σύστημα πολύ παρεμφερές με εκείνο της μεσαιωνικής Ευρώπης. Υπήρχε ένας αδύναμος αυτοκράτορας, αλλά η πραγματική εξουσία βρισκόταν στα χέρια μεγάλων γαιοκτημόνων που ο καθένας τους εξουσίαζε ένοπλους σαμουράι (σε γενικές γραμμές κάτι αντίστοιχο με τους ιππότες της μεσαιωνικής Ευρώπης), που εκμεταλλεύονταν άμεσα τους αγρότες και πολεμούσαν ως ο στρατός του άρχοντά τους εναντίον άλλων σαμουράι*».

Εκατοντάδες φορές στη φεουδαλική Ιαπωνία οι αγρότες ξεσηκώθηκαν ενάντια στους εκμεταλλευτές τους και κάψανε τους πύργους των τοπικών αφεντάδων. Εκατοντάδες φορές συγκροτήθηκαν πρόχειρα στρατοί απελπισμένων και ανοργάνωτων χωρικών. Αυτοί οι στρατοί αντιμετώπιζαν στο πεδίο της μάχης το ιππικό των σαμουράι που εκστράτευε στην εστία του ξεσηκωμού για να αποκαταστήσει την αδικία και το μαστίγιο.

Κάθε τέτοια σύγκρουση, μέχρι και τα τέλη του 14ου αιώνα, κατέληγε πάντοτε σε πανωλεθρία για τους εξεγερμένους.

Όμως στην αυγή του 15ου αιώνα ένας επαναστατικός στρατός εξαθλιωμένων αγροτών με επικεφαλής μια σέχτα βουδιστών καλόγερων άρχισε να συντρίβει τον ένα μετά τον άλλο τους επαγγελματικούς στρατούς των Σαμουράι. Οι «Ίκκο Ίκκι», η Νέμεσις των ισχυρών και ο τρόμος των αρχόντων, φαινόταν να καταφέρνουν το αδύνατο: να κάνουν ολόκληρα σώματα ιππέων σαμουράι να εγκαταλείπουν τη μάχη πανικόβλητοι, πασχίζοντας να σώσουν τις ζωές τους.

Ο καινούργιος αυτός επαναστατικός στρατός δεν περιφρονούσε καμιά μέθοδο πάλης, όπως τη δολιοφθορά και τον ανταρτοπόλεμο. Όμως, το ισχυρό του σημείο ήταν οι μάχες σε παράταξη. Οι Ίκκο Ίκκι ταπείνωναν τους αλαζονικούς Σαμουράι μέσα στο ίδιο τους το γήπεδο. Κάθε έφοδος του ιππικού των Σαμουράι αντιμετωπίζονταν με ακλόνητη αποφασιστικότητα από τους χωρικούς που διέθεταν πάντα πολύ υποδεέστερο οπλισμό. Και, το χειρότερο για τους άρχοντες: οι επαναστάτες, μετά από κάθε μάχη, έβγαζαν συμπεράσματα και βελτίωναν τις πολεμικές τακτικές τους.

Μαζί με τις νίκες στο πεδίο της μάχης, ερχόντουσαν και οι πολιτικές επιτυχίες. Έτσι, το 1428 και το 1441, οι εξεγέρσεις των Ίκκο Ίκκι πέτυχαν τη διαγραφή των χρεών των αγροτών και την κατάργηση για τις συγκεκριμένες χρονιές της είσπραξης των φόρων σε μια σειρά επαρχίες. Αλλά οι λαμπρές τους νίκες ήταν το 1482 στην περιοχή γύρω από την πρωτεύουσα Κιότο και, πολύ περισσότερο το 1488, η επικράτησή τους στην εξέγερση της Κάγκα, επαρχίας στο κέντρο του Χονσού, του σημαντικότερου νησιού της Ιαπωνίας. Στην Κάγκα, ο κυβερνήτης της, ο Τογκάσι Μαζατσίκα, αναγκάστηκε να κλειστεί στο κάστρο του για να γλυτώσει. Εκεί αυτοκτόνησε με σεπούκου -τελετουργική αυτοκτονία- όταν οι επαναστάτες κατέλαβαν με έφοδο το οχυρό.

Για ολόκληρο τον επόμενο αιώνα η επαρχία Κάγκα ήταν η περιοχή που σταθερά ανήκε στους Ίκκο Ίκκι και ονομαζόταν ευρέως ως «hyakusho no motaru kuni», δηλαδή «το βασίλειο των χωρικών» ή «η επαρχία που κυβερνούν οι χωρικοί».

Οι Πορτογάλοι καλόγεροι, που ταξίδεψαν τον 16ο αιώνα στην Ιαπωνία για να προσηλυτίσουν πιστούς στη χριστιανική θρησκεία, επισκέφτηκαν την επαρχία Κάγκα και το κάστρο Ναγκασίμα, το επαναστατικό οχυρό των Ίκκο Ίκκι που έγινε συνώνυμο τρομακτικών ηττών των πιο δυνατών στρατών των Σαμουράι. Ακόμη, έμειναν αρκετές μέρες στο Ισιγιάμα Χόνγκασι, ένα γιγαντιαίο σύμπλεγμα κάστρων, σπιτιών και καλλιεργούμενων εκτάσεων που διέθεταν οι επαναστάτες, ακριβώς εκεί που βρίσκεται σήμερα η πόλη της Οσάκα.

Οι καλόγεροι περιγράφουν πως μόλις οι Ίκκο Ίκκι έπαιρναν τον έλεγχο μιας περιοχής, η ζωή οργανωνόταν ως θρησκευτικό κοινόβιο. Όλοι και όλες χωρίς εξαίρεση είχαν υποχρέωση να συμμετέχουν στις αγροτικές εργασίες και επίσης να κατασκευάζουν έναν αριθμό βελών, αλλά και βλημάτων για αρκεβούζια κάθε μέρα. Καθένας που μπορούσε να κρατήσει όπλο εκπαιδεύονταν επίσης κάθε μέρα, κάνοντας εξάσκηση στο τόξο, το σπαθί, την ιαπωνική αλαβάρδα (ναγκινάτα), αλλά και στο αρκεβούζιο.

Βέβαια, οι χριστιανοί καλόγεροι εντυπωσιάστηκαν όχι μόνο από τις πολεμικές αρετές των Ίκκο Ίκκι, αλλά και από τη μεγάλη σεξουαλική τους ελευθεριότητα, την εντυπωσιακή κατανάλωση αλκοόλ από ρύζι (σάκε) από όλους τους ενήλικες, το πνεύμα ισότητας και αδελφοσύνης μεταξύ τους και από τα πολύ ζωηρά και άλλοτε πολύ λυπημένα τους τραγούδια. Για τους πιστούς χριστιανούς καλόγερους οι Ίκκο Ίκκι και η κοινωνική επανάσταση ήταν ένας κόσμος κυριολεκτικά από μια άλλη διάσταση.

Μέχρι τα μέσα του 16ου αιώνα οι Ίκκο Ίκκι είχαν εξελιχθεί σε σημαντική δύναμη στο νησί Χονσού. Και στις μάχες με τους Σαμουράι απαντούσαν στις επιθέσεις του ιππικού με συγχρονισμένα πυρά εκατοντάδων αρκεβουζίων. Οι Ίκκο Ίκκι ήταν ο πρώτος στρατός σε όλο τον κόσμο που εισήγαγε αυτήν την καινοτομία. Πώς το κατάφερναν αυτό;

Οι σαμουράϊ επιβάλλονταν με την ωμότητα και τον τρόμο ενώ οι Ικκο Ικκι επικρατούσαν με τον ρυθμό!

Ένα από τα χαρακτηριστικά της σέχτας των Ίκκο Ίκκι ήταν η τελετουργική επανάληψη κάποιας ιερής φράσης χιλιάδες φορές την ημέρα, με σκοπό να πετύχουν τη γαλήνη και, εν τέλει, τη φώτιση. Η πιο συνηθισμένη από αυτές τις ιερές φράσεις ήταν το νεμπούτσου, η πρόταση «Νάμου Αμιντά Μπούτσου», δηλαδή

«αφιερώνομαι στον φωτισμένο Βούδα». Οι Πορτογάλοι καλόγεροι υπολόγισαν πως οι πιο φανατικοί Ίκκο Ίκκι ήταν σε θέση να απαγγείλουν μια ιερή φράση έως και εξήντα χιλιάδες φορές την ημέρα.

Οι Ίκκο Ίκκι, επαναλαμβάνοντας όλοι και όλες μαζί τελετουργικά κάποια τέτοια φράση, πετύχαιναν τέλειο συγχρονισμό στη δουλειά στα ρυζοχώραφα, και σε όλες τις απαραίτητες εργασίες στα κοινόβιά τους. Αυτή η μέθοδος όμως αποδείχθηκε εξαιρετική και ριζικά καινοτόμα στον πολεμικό στίβο. Και συγκεκριμένα:

α) στην ανακοπή των εφόδων των Σαμουράι με τις ναγκινάτες των χωρικών και

β) στη συγχρονισμένη χρήση πυρών αρκεβουζίων.

Φανταστείτε μια έφοδο ιππικού των Σαμουράι. Πριν ακόμη το πρώτο σπαθί των επιτιθέμενων κόψει το πρώτο κεφάλι αγρότη, οι Σαμουράι είχαν ήδη νικήσει με το κλίμα τρόμου που δημιουργούσε η επέλασή τους. Έτσι γινόταν για αιώνες στις εξεγέρσεις των ξυπόλυτων. Όπως σήμερα με τις εφόδους των ΜΑΤ προς το ανοργάνωτο πλήθος.

Ο μόνος τρόπος για να ανακοπεί η επίθεση των ιππέων Σαμουράι από το πλήθος των αγροτών ήταν να μπουν οι επαναστάτες σε πυκνές γραμμές, να καρφώσουν ο καθένας στο έδαφος το ξύλινο μέρος από τη ναγκινάτα, να γείρουν προς τους επελαύνοντες τη μεταλλική λάμα κρατώντας σφιχτά τη λαβή και να ελπίζουν πως η θάλασσα από τις υψωμένες λάμες των ναγκινάτας θα κόψει τη φόρα των σιδερόφρακτων Σαμουράι. Μετά, οι χωρικοί της πρώτης γραμμής θα έπρεπε να τραβήξουν με δύναμη την καρφωμένη ναγκινάτα από το έδαφος, και να επιχειρήσουν να καταφέρουν χτύπημα με τη λάμα στους ιππείς, ενώ αυτοί ανασυγκροτούνται μπροστά τους. Για να κάνουμε μια αναλογία με τον 20ο αιώνα, ήταν σαν να ζητείται από τους στρατιώτες που δέχονται βομβαρδισμό από Στούκας, να μη φοβούνται, να υψώσουν το κεφάλι και να σημαδέψουν το πιλοτήριο των αεροπλάνων που εφορμούν κάθετα.

Όμως οι Ίκκο Ίκκι, ψέλνοντας όλοι μαζί στο πεδίο της μάχης τη συγκεκριμένη κάθε φορά φράση, πρώτον έπαιρναν δύναμη και δεύτερον συγχρόνιζαν τις κινήσεις τους απέναντι στο ιππικό. Και συνήθως κατάφερναν να κόψουν το δρόμο στους υπερόπτες Σαμουράι.

Αλλά εκεί που φάνηκε ολοκάθαρα η υπεροχή των Ίκκο Ίκκι ήταν στη χρήση των αρκεβουζίων.

Τα αρκεβούζια στην Ιαπωνία τα έφεραν οι Πορτογάλοι και τα αγόραζαν οι άρχοντες για να εξοπλίσουν τους Ασιγκάρα, τους κατώτερους από τους Σαμουράι πεζούς στρατιώτες, που χρησίμευαν έως τότε ως βοηθητικό σώμα σε σχέση με το ιππικό των Σαμουράι. Οι ταπεινής καταγωγής Ασιγκάρα πληρωνόταν πολύ λιγότερο από τους ιππείς και αποτελούσαν μόνιμη πηγή αμηχανίας και ενόχλησης για τους Σαμουράι οι οποίοι δεν καταδέχονταν ούτε να κρατήσουν στα χέρια τους πυροβόλο όπλο. Ακόμη και οι πιο λαμπροί σκοπευτές ανάμεσά στους Ασιγκάρα απλώς διατάζονταν να σημαδέψουν όποιον συγκεκριμένο εχθρό τούς υποδείκνυε κάποιος ανώτερός τους και όχι να καθοδηγήσουν τους υπόλοιπους λειτουργώντας ως οργανωμένο σώμα μάχης. Οι Ασιγκάρα στις μάχες έριχναν με το τόξο ή το αρκεβούζιο πάνω στους εχθρούς κατά βούληση, χωρίς να έχουν ιδέα από συγχρονισμένα πυρά.

Αντίθετα οι Ίκκο Ίκκι με τις ρυθμικές ιερές φράσεις κατάφερναν να οργανώσουν ένα φράγμα συγχρονισμένων πυρών που ισοπέδωνε το επιτιθέμενο ιππικό. Οι επαναστάτες τοποθετούνταν σε τρεις ή και τέσσερις σειρές σε διαφορετικά ύψη. Κάθε φορά πυροβολούσε μία σειρά, ενώ οι άλλες γέμιζαν, κάτω από τη συγκεκριμένη ρυθμική ψαλμωδία, η οποία μπορούσε ξαφνικά να αλλάξει, αν χρειαζόταν αλλαγή ο ρυθμός βολής. Χρειάστηκαν αρκετά χρόνια στους πιο αποφασιστικούς πολέμαρχους της Ιαπωνίας, τον Νομπουνάγκα, τον Χιντεγιόσι και τον Ιγεγιάσου για να προσπαθήσουν να αντιγράψουν το επίτευγμα των Ίκκο Ίκκι και να εκπαιδεύσουν τους Ασιγκάρα να χρησιμοποιούν συγχρονισμένα πυρά.

Στις ταινίες αναπαράστασης της μεσαιωνικής εποχής «Καγκεμούσα»

και «Ραν», του Ακίρα Κουροσάβα, υπάρχουν χαρακτηριστικές σκηνές όπου το ιππικό των Σαμουράι θερίζεται από τη χρήση των συγχρονισμένων πυρών αρκεβουζίων. Ιδιαίτερα μάλιστα η επική τελική σκηνή μάχης του «Καγκεμούσα» είναι εμπνευσμένη από τις τρεις επανειλημμένες ήττες του πολέμαρχου Νομπουνάγκα στο κάστρο Ναγκασίμα από τα συγχρονισμένα πυρά των Ίκκο Ίκκι.

Τα σύννεφα πυκνώνουν γύρω από τους Ίκκο Ίκκι

Γράφει για τους Ίκκο Ίκκι ο Αλέξανδρος Κακαβάς στη μονογραφία του «ΣΑΜΟΥΡΑΙ»: «*Η τελική ήττα αποκρύπτει τη σημασία που είχε αυτό το κίνημα για την κοινωνική ζωή της Ιαπωνίας. Έστω και αν σήμερα τους θυμόμαστε ως θρησκόληπτους φανατικούς, η εμφάνιση και η διόγκωσή τους εξέφραζε κάτι πολύ βαθύτερο. Γιατί τελικά αυτό το κίνημα αντιπροσώπευε ουσιαστικά μια κοινωνική επανάσταση, όπου οι κατώτερες τάξεις είχαν για πρώτη φορά στην ιαπωνική ιστορία την ευκαιρία να διεκδικήσουν με αξιώσεις την εξουσία. Κάτω από τον θρησκευτικό σεχταρισμό, τις άπειρες επικλήσεις στον Βούδα και τους θρησκευτικούς ψαλμούς, βρισκόταν η επιθυμία του μικροκαλλιεργητή να νέμει ο ίδιος τη σοδειά του και να ορίζει τη ζωή του χωρίς τον φόβο των*

αρχόντων και των Σαμουράι τους».

Το αγροτικό κίνημα των Ίκκο Ίκκι απελευθέρωσε σημαντικές περιοχές στο κέντρο του σημαντικότερου νησιού της Ιαπωνίας και απείλησε το 1482 να καταλάβει την πρωτεύουσα Κιότο. Όμως οι Ίκκο Ίκκι δεν κατάφεραν ποτέ να προσεταιριστούν σε σημαντικούς αριθμούς τον πληθυσμό των πόλεων. Μάλιστα, στις μάχες γύρω από το Κιότο, στο πλευρό των αρχόντων πολέμησαν όλες οι άλλες βουδιστικές ομάδες, με πρώτους και καλύτερους τους Σοχάι, τους «πολεμιστές καλόγερους» της «Σέχτας του Λωτού». Από αυτήν προέρχονταν και οι Σίνζου, οι βουδιστές μοναχοί που στελέχωσαν τους Ίκκο Ίκκι.

Όμως, ακόμη και τα μοναστήρια της μητρικής σέχτας αποστρέφονταν τον πληβειακό χαρακτήρα των Ίκκο Ίκκι. Έτσι, στα μέσα του 16^{ου} αιώνα, όλα τα βουδιστικά μοναστήρια και οι κάθε είδους θρησκευτικοί οργανισμοί της Ιαπωνίας θεωρούσαν τους Ίκκο Ίκκι ως παρίες και απόβλητους, με τόσο μίσος και υστερία, που θυμίζει το κυνήγι μαγισσών στον ευρωπαϊκό Μεσαίωνα και το αντικομμουνιστικό ντελίριο σε στιγμές της σύγχρονης εποχής.

Το γεγονός πως οι Ίκκο Ίκκι δεν είχαν επιτυχία στις πόλεις περιόρισε πολύ τις δυνατότητές τους να φτάσει το κήρυγμά τους και σε άλλες περιοχές της Ιαπωνίας. Παρά τις άπειρες μάχες και εκστρατείες, οι Ίκκο Ίκκι παρέμεναν σταθερά εγκαταστημένοι σε δύο περιοχές του κεντρικού νησιού Χονσού, τις επαρχίες Κάγκα και Μικάβα. Και οι δύο αυτές επαρχίες έκοβαν τον δρόμο των μεγαλύτερων πολέμαρχων της Ιαπωνίας, που διεκδικούσαν την ενοποίηση όλης της χώρας κάτω από το πολεμικό τους σκήπτρο. Στον Όντα Νομπουνάγκα στεκόταν εμπόδιο η επαρχία Κάγκα και το κάστρο Ναγκασίμα. Αντίστοιχα, στον Ιγεγιάσου Τοκουγκάβα ήταν καρφί στα πλευρά του η Μικάβα.

Για τους τρεις βασικούς πολέμαρχους και διεκδικητές του τίτλου του Σογκούν (γενικού πολέμαρχου και πραγματικού αφέντη της χώρας υπό την αιγίδα του αυτοκράτορα) της εποχής, τους Νομπουνάγκα, Χιντεγιόσι και Ιγεγιάσου υπάρχει μια ενδιαφέρουσα αφήγηση, που αλιεύσαμε από το βιβλίο «Μπουσίντο ο κώδικας των

Σαμουράι» του Ινάζο Νιτόμπε. Η αφήγηση μιλά για μια -μάλλον φανταστική- συνάντηση των τριών πολέμαρχων με αφορμή την υπογραφή μιας ανακωχής μεταξύ τους. Οι τρεις πολέμαρχοι συζητούν και ξεκουράζονται κάτω από ένα δέντρο όπου φημιζόταν πως κελαηδά την νύχτα ένα εξαιρετικά καλλίφωνο αηδόνι.

Η αφήγηση μάς παραδίδει από μία φράση που φέρεται να είπε ο καθένας από τους τρεις πολέμαρχους σε σχέση με το αηδόνι. Η κάθε φράση αποτυπώνει τους διαφορετικούς χαρακτήρες τους και αποκαλύπτει το ποιος από τους τρεις είναι ο πιο αποφασιστικός και ικανός να πετύχει τον σκοπό του και να συσπειρώσει υπό την ηγεσία του όλη την Ιαπωνία.

Νομπουνάγκα: «*θα το σκοτώσω το αηδόνι, αν δεν τραγουδήσει στην ώρα του!*»

Χιντεγιόσι: «*θα το αναγκάσω να τραγουδήσει για μένα*!»

Ιγεγιάσου: «*θα περιμένω υπομονετικά μέχρι να ανοίξει τα χείλη του!*»

Η ήττα

Και οι τρεις πολέμαρχοι θα αντιμετωπίσουν σε φονικότατες μάχες τους Ίκκο Ίκκι. Ιδιαίτερα ο Νομπουνάγκα θα υποστεί τη μία πανωλεθρία μετά την άλλη, μέχρι να καταφέρει μετά από πολλά χρόνια να αντιγράψει ο στρατός του τη μέθοδο των συνδυασμένων πυρών και να υπερισχύσει στην επαρχία Κάγκα, μόνο με την τρομακτική ισχύ των πολυπληθών σιδερόφρακτων στρατιών του.

Αλλά το θανατηφόρο χτύπημα στο κίνημα των Ίκκο Ίκκι θα το δώσει ο Ιγεγιάσου Τοκουγκάβα. Η μάχη της Αζουκιζάκα στις 15 Γενάρη 1654 θεωρείται μια από τις αιματηρότερες της ιαπωνικής μεσαιωνικής ιστορίας. Ο Ιγεγιάσου χρηματοδότησε τον τεράστιο στρατό του με δωρεές από τα βουδιστικά μοναστήρια που θέλανε να ξεφορτωθούν τους Ίκκο Ίκκι και τον ενίσχυσε με πολλά τάγματα ένοπλων καλόγερων έτοιμων να κατασφάξουν τους εξεγερμένους χωρικούς.

Αλλά η δύναμη που του εξασφάλισε την επικράτηση στην τελική μάχη με τους επαναστάτες ήταν ο στρατός των μικρών ανεξάρτητων καλλιεργητών Σαμουράι της Μικάβα. Αυτοί υπήρξαν σύμμαχοι των Ίκκο Ίκκι για δεκαετίες και είχαν πάρει στη μάχη της Αζουκιζάκα θέση στην παράταξη των επαναστατημένων χωρικών. Όμως την τελευταία στιγμή, μετά από κρυφές διαπραγματεύσεις με τον Ιγεγιάσου, στράφηκαν, αφού είχε ξεκινήσει η μάχη, ενάντια στους Ίκκο Ίκκι αιφνιδιάζοντάς τους. Αυτό που ακολούθησε ήταν λουτρό αίματος.

Οι γιαπωνέζικες ιστορικές πηγές πάντοτε υπήρξαν ολοκληρωτικά προκατειλημμένες ενάντια στους επαναστάτες Ίκκο Ίκκι. Παρόλα αυτά για την μάχη της Αζουκιζάκα, που υπήρξε το κύκνειο άσμα τους, αναφέρουν πως οι Ίκκο Ίκκι όταν διαπίστωσαν πως η μάχη ήταν χαμένη, έμειναν στις θέσεις τους και πολέμησαν σαν δαίμονες. Και έπεσαν ως τον τελευταίο μαχητή.

Οι Ίκκο Ίκκι έκαναν ακόμη αρκετά χρόνια για να εξαφανιστούν από το προσκήνιο της Ιστορίας. Ακόμη και δεκαετίες μετά, κάποιες ομάδες δεν σταμάτησαν να συγκρούονται με τα στρατεύματα των αρχόντων και να υπερασπίζονται τα δίκαια των χωρικών. Όμως, η μάχη της Αζουκιζάκα υπήρξε συντριβή, από την οποία το κίνημα δεν συνήλθε ποτέ.

Στην επόμενη περίοδο ο Ιγεγιάσου θα επιβάλει σιγά-σιγά ειρήνη στην Ιαπωνία και σταθερή διακυβέρνηση, χωρίς ουσιαστικές διαμάχες φεουδαρχών και τοπικούς πολέμους. Έτσι, για μια περίοδο τριών αιώνων η Ιαπωνία θα αφήσει πίσω της την εποχή των εμφυλίων διαμαχών αλλά και των εξεγέρσεων για να γίνει μια κλειστή, ασφυκτική, εξαιρετικά καταπιεστική και σταθερή κοινωνία.

Η μνήμη των μαρτύρων Ίκκο Ίκκι σήμερα παραμένει μόνο στον μικρό χώρο της επαναστατικής Αριστεράς και της αναρχίας. Για την υπόλοιπη Ιαπωνία, είναι μονάχα μια δυσάρεστη αναφορά σε κάτι άσχημο και ντροπιαστικό από το παρελθόν.

Και σε όλη την Ιαπωνία δεν υπάρχει σήμερα παρά μονάχα ένα

λιλιπούτειο μνημείο, φτιαγμένο στη σύγχρονη εποχή, στη μνήμη των μαρτύρων επαναστατών Ίκκο Ίκκι. Και βρίσκεται, φυσικά, στη Ναγκασίμα, στον τόπο που ξανά και ξανά είχαν κατατροπώσει τους στρατούς των ευγενών.